

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.796 van 11 maart 2013
in de zaak A. 199.832/IX-7106**

In zake : Martin CARRISSEMOUX
 wonend te 8500 Kortrijk
 Spoelberg 4
 waar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 april 2011, strekt tot de
nietigverklaring van:

- de beslissing van de gerechtelijk directeur van de federale gerechtelijke politie te Kortrijk van 10 januari 2011 waarbij aan Martin Carrissemoux wordt geweigerd de baremische opleiding “voorafgaand onderzoek” te volgen;
- de beslissing van de gerechtelijk directeur van de federale gerechtelijke politie te Kortrijk van 17 februari 2011 waarbij aan Martin Carrissemoux, na behandeling van diens bezwaarschrift, opnieuw wordt geweigerd de baremische opleiding “voorafgaand onderzoek” te volgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tineke Verstraete, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Kirsten Peeters, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de federale gerechtelijke politie te Kortrijk. Hij was er tot 1 april 2007 werkzaam in de sectie “drugs en hormonen”. Sinds 1 april 2007 wordt hij ingezet op het arrondissementeel informatiekruispunt.

3.2. Met een e-mail van 5 januari 2011 gericht aan een consultant van de personeelsdienst vraagt de verzoeker om hem in te schrijven voor de voortgezette baremische opleiding “voorafgaand onderzoek” die plaatsheeft op 15 februari 2011 te Gent.

3.3. Met een e-mail van 6 januari 2011 laat de betrokken consultant aan de verzoeker weten dat de gerechtelijk directeur – hoofdcommissaris B. Lebrun – geen toestemming geeft om de opleiding te volgen.

Diezelfde dag vraagt de verzoeker aan de gerechtelijk directeur om de redenen van zijn beslissing mee te delen.

3.4. Met een e-mail van 10 januari 2011 antwoordt de gerechtelijk directeur het volgende:

“1. Op basis van art. 3 KB 22/10/2003 dienen 48 uren voortgezette opleiding te worden gevolgd over een periode van 6 jaar in het raam van de baremische opleiding te rekenen vanaf de toekenning van de onmiddellijk lagere loonschaal. U hebt reeds 51 uren in dat verband gevolgd en u bent daarvan op de hoogte vermits ge uw opleidingsfiche hebt gekregen.

2. Gelet op uw graad, hoedanigheid en functie heeft de voorgestelde opleiding naar mijn mening geen toegevoegde waarde voor u, noch als functionele opleiding noch als voortgezette opleiding.

3. Uw verwijzing naar de nota DGS/DSE/054709-n is irrelevant vermits u tot het operationeel kader behoort. De notie gecertificeerde opleiding heeft alleen betrekking op het CALOG-personeel, feit waarvan u ook reeds op de hoogte was”.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

3.5. Met een e-mail van 28 januari 2011 dient de verzoeker tegen deze beslissing bezwaar in bij de gerechtelijk directeur. Op 1 februari 2011 zendt hij zijn bezwaarschrift ook ter post aangetekend naar de gerechtelijk directeur.

3.6. Met een nota van 17 februari 2011 antwoordt de gerechtelijk directeur aan de verzoeker het volgende:

“De redenering die gevolgd werd in mijn mail van 10 januari 2011 is niet strijdig met het door u vermelde K.B. De verdeling van de 48 uren in 2 schijven van 24 uren is niet van dwingende aard. M.a.w. gelet op het feit dat er reeds 51 uren werden gevolgd, komt uw baremische verhoging van 2014 niet meer in het gedrang.

[...]

De bewuste mail van 10 januari 2011 impliceert niet dat u geen opleidingen meer mag volgen, wat blijkt uit de toelating die ik op 17 januari 2011 heb gegeven voor het volgen van de opleiding ‘Politieeel Frans’. Alle opleidingen die door DSE erkend zijn, gelden als baremische opleiding.

Het is ten slotte de gerechtelijk directeur die beslist welke opleiding het meest voldoet aan de behoeften van de dienst in relatie met de te ontwikkelen individuele competenties”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.7. In januari 2011 heeft de verzoeker de toestemming gevraagd om de opleiding “politieeel Frans” te mogen volgen. Op 17 januari 2011 heeft de gerechtelijk directeur hiervoor zijn toestemming verleend.

3.8. Op 11 april 2011 vraagt de verzoeker de toestemming om de voortgezette baremische opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” te volgen. De gerechtelijk directeur weigert hiervoor zijn toestemming te verlenen. Op 6 mei 2011 dient de verzoeker tegen deze weigeringsbeslissing een bezwaarschrift in bij de gerechtelijk directeur. Op 8 juni 2011 beslist de gerechtelijk directeur om zijn weigeringsbeslissing te handhaven.

De verzoeker heeft tegen deze beide weigeringsbeslissingen een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State ingesteld (zaak A. 200.693/IX-7262). Bij arrest nr. 222.797 van heden wordt het beroep in deze zaak verworpen.

3.9. Op 9 juni 2011 volgt de verzoeker de opleiding “Pol office-beheer”.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker werpt op dat de memorie van antwoord laattijdig werd ingediend. Volgens de verzoeker ving de termijn om een memorie van antwoord in te dienen aan op 10 mei 2011 en eindigde hij op 8 juli 2011, zodat de op 11 juli 2011 ingediende memorie laattijdig is en uit de debatten moet worden geweerd.

5. Uit het griffiedossier blijkt evenwel dat de verwerende partij kennis nam van het verzoekschrift op 11 mei 2011, dit is bij de ontvangst van het aangetekend schrijven van de griffie van de Raad van State van 6 mei 2011 houdende mededeling van het verzoekschrift. Dit betekent dat de termijn om de memorie van antwoord in te dienen, verstreek op 11 juli 2011, zodat de memorie wel degelijk tijdig werd ingediend.

Er is derhalve geen aanleiding om de memorie van antwoord uit de debatten te weren.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gerechtelijk directeur van 17 februari 2011 (de tweede bestreden beslissing)

Standpunt van de verzoeker

6. In zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker dat de tweede bestreden beslissing er gekomen is na de behandeling van zijn bezwaarschrift tegen de eerste bestreden beslissing en dat om redenen van rechtszekerheid de beide bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.

In zijn laatste memorie – nadat de auditeur-verslaggeefster in haar verslag heeft geadviseerd om het beroep onontvankelijk te bevinden voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing omdat deze een louter bevestigende beslissing betreft en derhalve geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling is – stelt de verzoeker dat de tweede bestreden beslissing méér is dan een louter bevestigende beslissing aangezien de gerechtelijk directeur er nieuwe motieven heeft in opgenomen na onderzoek van het bezwaarschrift van de verzoeker waarin nieuwe elementen werden aangevoerd. De verzoeker wijst erop dat de gerechtelijk directeur in de tweede bestreden beslissing stelt dat de verdeling van de 48 uren opleiding in twee schijven van 24 uren niet van dwingende aard is – dit als antwoord op het argument in het bezwaarschrift dat de 48 uren opleiding moeten worden gespreid over twee periodes van telkens drie jaar en de verzoeker tijdens de tweede periode nog geen baremische opleiding heeft gevolgd –, dat hij de relevantie van de opgegeven tijdslijn met betrekking tot verzoekers aanvraag niet inziet, dat een advies geen beslissing is en dat het de gerechtelijk directeur is die beslist welke opleiding het meest voldoet. Indien de Raad van State toch van oordeel zou zijn dat de beslissing van 17 februari 2011 een louter bevestigende beslissing is die niet ontvankelijk kan worden bestreden, verwijst de verzoeker naar het arrest nr. 187.361 van 27 oktober 2008 van de Raad van State waarbij zowel de initiële beslissing als de louter bevestigende beslissing werden vernietigd.

Beoordeling

7. Het bezwaarschrift dat de verzoeker tegen de beslissing van de gerechtelijk directeur van 10 januari 2011 (de eerste bestreden beslissing) heeft ingediend, moet worden beschouwd als een willig beroep.

Een beslissing genomen naar aanleiding van een willig beroep kan slechts op een ontvankelijke wijze voor de Raad van State worden aangevochten in de mate dat ze geen loutere bevestiging is van de vroegere beslissing én ze in de plaats is gekomen van die vroegere beslissing.

Slechts indien na het instellen van het willig beroep een nieuwe beslissing wordt genomen na een nieuw onderzoek van de zaak, op grond van nieuwe feitelijke of juridische elementen, betreft het geen louter bevestigende beslissing.

8. In dit geval heeft de verzoeker in zijn bezwaarschrift een aantal nieuwe argumenten aangebracht en de gerechtelijk directeur heeft die argumenten op 17 februari 2011 beantwoord. Uit het antwoord van de gerechtelijk directeur blijkt evenwel niet dat hij omtrent deze aangelegenheid een nieuwe beslissing wenste te nemen na een nieuw onderzoek van de zaak. De gerechtelijk directeur heeft er zich in zijn beslissing van 17 februari 2011 immers toe beperkt om, in het licht van de door de verzoeker opgeworpen bezwaren, zijn eerder genomen weigeringsbeslissing enigszins toe te lichten en te verduidelijken, zonder de vraag van de verzoeker tot het volgen van de opleiding opnieuw aan een beoordeling te onderwerpen. De “nieuwe gegevens” uit de tweede bestreden beslissing die de verzoeker in zijn laatste memorie aanhaalt, nopen niet tot een ander besluit. Het zijn immers slechts verduidelijkingen die niet aantonen dat de gerechtelijk directeur de zaak opnieuw heeft onderzocht.

9. De beslissing van de gerechtelijk directeur van 17 februari 2011 is derhalve een louter bevestigende beslissing, die geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling vormt.

Ambtshalve wordt dan ook vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

10. Ten overvloede wordt opgemerkt dat een eventuele vernietiging van de beslissing van de gerechtelijk directeur van 10 januari 2011 de weigering tot het volgen van de baremische opleiding “voorafgaand onderzoek” volledig uit het rechtsverkeer zal doen verdwijnen, waardoor het doel dat de verzoeker met zijn vernietigingsberoep nastreeft geheel zal worden bereikt.

B. Ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gerechtelijk directeur van 10 januari 2011 (de eerste bestreden beslissing)

Standpunt van de partijen

11. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoeker.

Zij voert aan dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoeker niet het door hem beoogde voordeel kan opleveren. Voor zover de verzoeker met zijn beroep beoogt de toestemming te krijgen om in de toekomst nog voortgezette opleidingen in het kader van de baremische loopbaan te volgen, merkt de verwerende partij op dat een dergelijke toestemming hem niet wordt ontzegd en dat hij reeds op 17 januari 2011 de toestemming kreeg om de opleiding “politieel Frans” te volgen. Voor zover de verzoeker beoogt om alsnog de toestemming te krijgen voor het volgen van de opleiding “voorafgaand onderzoek”, stelt de verwerende partij dat deze toestemming onder meer werd geweigerd omdat die opleiding voor de verzoeker, gelet op diens graad, hoedanigheid en functie, geen toegevoegde waarde heeft – hetgeen de verzoeker niet weerlegt – en dat deze motivering na een gebeurlijke nietigverklaring van de bestreden beslissing zal worden hernomen. Voor zover de verzoeker met zijn beroep beoogt om zijn baremische bevordering veilig te stellen, merkt de verwerende partij ten slotte op dat deze door de bestreden beslissing niet in het gedrang komt en dat vermits de tweede driejarige periode die voor de baremische bevordering in aanmerking wordt genomen, loopt van 1 januari 2011 tot 1 januari 2014, de verzoeker nog voldoende mogelijkheden heeft om opleidingen te volgen.

12. De verzoeker repliceert dat het volstaat dat de bestreden beslissing griefhoudend is. Hij betoogt dat hij een moreel belang heeft bij zijn beroep aangezien hij de negatieve impact van de bestreden beslissing heeft moeten ondergaan. Voorts stelt hij dat een eventuele vernietiging hem ook een voordeel

zal verschaffen, met name dat de procedure dient te worden hernomen of dat bij een nieuwe aanvraag tot het volgen van dezelfde opleiding een nieuwe beslissing moet worden genomen waarbij rekening moet worden gehouden met de motieven van de per hypothese tussengekomen vernietiging. Voor zover de verwerende partij opmerkt dat de verzoeker in de toekomst geen opleidingen worden geweigerd, verwijst de verzoeker naar de weigering om de baremische opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” te volgen, waartegen hij eveneens een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State heeft ingesteld. Voorts stelt de verzoeker dat het niet uitgesloten is dat in de toekomst een andere overheid beslist over zijn aanvragen tot het volgen van opleidingen en dat deze niet noodzakelijk hetzelfde weigeringsmotief zal hanteren. Ten slotte merkt de verzoeker nog op dat zijn belang verbonden is met de grond van de zaak.

Beoordeling

13. Artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling bestuursrechtspraak kunnen worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Om een voldoende belang bij het beroep te hebben, volstaat het niet dat de verzoeker een nadeel ondervindt ingevolge de bestreden beslissing. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen.

14. Te dezen is omtrent verzoekers vraag tot het volgen van de opleiding “voorafgaand onderzoek” een afwijzende beslissing genomen en de verzoeker heeft de negatieve impact van die beslissing moeten ondergaan. Het onderzoek van het beroep kan, gelet op de aangevoerde middelen, van belang zijn voor toekomstige beslissingen over aanvragen van de verzoeker tot het volgen van opleidingen. Die vaststellingen volstaan om aan te nemen dat de verzoeker een

voldoende belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

15. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang is niet gegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

16. De verzoeker voert de schending aan van artikel III.IV.1 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: RPPol) en artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 betreffende de voortgezette opleiding van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: het koninklijk besluit van 22 oktober 2003), alsook van de materiële motiveringsplicht.

De verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing bestaat uit een verkeerde toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, hetwelk bepaalt dat de voortgezette opleiding, noodzakelijk voor de toekenning van de hogere loonschaal in het kader van de baremische loopbaan, prioritaire opleidingsactiviteiten omvat met een totale duurtijd van 48 uren, gespreid over een periode van zes jaar te rekenen vanaf de toekenning van de onmiddellijk lagere loonschaal, waarvan de eerste 24 uren gespreid worden over de eerste helft van die periode en de volgende 24 uren over de tweede helft. Hij is van oordeel dat deze bepaling bindend voorschrijft dat de eerste 24 uren opleiding gevolgd moeten worden tijdens de eerste periode van drie jaar en de volgende 24 uren tijdens de tweede periode van drie jaar en hij verwijst ter adstructie van deze stelling naar een schrijven van de directeur van de directie van de opleiding van 7 maart 2011 waarin deze een gelijkkluidend standpunt

inneemt en er bovendien op wijst dat de redenen om een voortgezette opleiding, die kadert in de toekenning van een hogere loonschaal in het kader van de baremische loopbaan, te weigeren, beperkt zijn. De verzoeker besluit dat hem ten onrechte het volgen van de opleiding wordt geweigerd op grond van het feit dat hij reeds 51 uren opleiding heeft gevolgd, aangezien deze uren zich alle in de eerste periode van drie jaar (2008-2010) situeren en hij tijdens de tweede periode van drie jaar (2011-2013) nog 24 uren opleiding dient te volgen, zoniet komt hij niet in aanmerking voor zijn baremische verhoging. De verkeerde toepassing van de voormelde bepaling vormt – zo stelt de verzoeker – een schending van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, van het door artikel III.IV.1 RPPol ingestelde recht op voortgezette opleiding inzake de baremische loopbaan en van de materiële motiveringsplicht.

17. De verwerende partij antwoordt dat overeenkomstig omzendbrief GPI 17 van 13 maart 2002 “Statuten - Eenvormige toepassing - Interpretaties Bevoegde diensten” (hierna: de omzendbrief GPI 17) de directie van de juridische dienst, het contentieux en de statuten (hierna: de DSJ) van de algemene directie van de ondersteuning en het beheer van de federale politie bevoegd is de statuten te interpreteren en dit gelet op artikel 11, 7°, van het koninklijk besluit van 3 september 2000 met betrekking tot de commissaris-generaal en de algemene directies van de federale politie (hierna: het koninklijk besluit van 3 september 2000). Zij voegt een stuk bij waaruit blijkt dat de DSJ de door artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 voorgeschreven spreiding interpreteert als een richtlijn om budgettaire redenen, waarbij het “teveel” aan opleidingen niet verloren gaat in het geval de opleidingen niet werden gespreid. Zij is dan ook van oordeel dat de gerechtelijk directeur artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 correct heeft toegepast en dat vermits de verzoeker reeds 51 uren opleiding heeft gevolgd tijdens de eerste periode, zijn baremische bevordering niet meer in het gedrang kan komen. Tevens is de verwerende partij van oordeel dat zelfs indien verzoekers interpretatie moet worden gevolgd, zijn baremische bevordering nog niet in het gedrang komt, aangezien de tweede periode van drie jaar voor hem nog loopt tot 1 januari 2014 en

hij derhalve nog voldoende de mogelijkheid heeft om het vereiste aantal opleidingen te volgen. In dit verband wijst de verwerende partij erop dat de verzoeker tijdens die tweede periode reeds de opleiding “politieel Frans” heeft mogen volgen. Zij merkt ten slotte nog op dat de bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd doordat de opleiding “voorafgaand onderzoek” geen toegevoegde waarde heeft, gelet op de graad, de hoedanigheid en de functie van de verzoeker.

18. De verzoeker repliceert dat het niet zeker is dat zijn baremische bevordering niet in het gedrang komt en dat zulks afhangt van het standpunt van de gerechtelijk directeur of hij al dan niet voldoende uren opleiding heeft gevolgd, ongeacht zijn uren opleiding tijdens de tweede periode. In dit verband erkent hij dat hij de opleiding “politieel Frans” heeft mogen volgen, maar hij wijst erop dat hem de toestemming voor het volgen van de opleiding “statuten van de personeelsleden van de geïntegreerde politie” werd geweigerd.

Voorts stelt de verzoeker dat het niet relevant is of een baremische opleiding “toegevoegde waarde” heeft, aangezien artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 geen dergelijke uitsluitingsgrond vermeldt. Hij stelt dat de verwerende partij met deze zienswijze andermaal een verkeerde toepassing maakt van deze reglementaire bepaling en derhalve de materiële motiveringsplicht schendt.

19. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker vooreerst dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 duidelijk is en derhalve geen interpretatie behoeft.

Voorts wijst hij erop dat de interpretatie van de verwerende partij en de DSJ niet strookt met het doel van het voormelde artikel 3 – het personeelslid bijgeschoold te houden – aangezien iemand die de eerste jaren te veel opleidingen en de laatste jaren geen opleidingen volgt over een verouderde kennis zal beschikken.

De verzoeker betwist vervolgens dat de DSJ bevoegd zou zijn om de statuten te interpreteren. Artikel 17, 10°, van het koninklijk besluit van 14 november 2006 betreffende de organisatie en de bevoegdheden van de federale politie (hierna: het koninklijk besluit van 14 november 2006) – waarmee het koninklijk besluit van 3 september 2000, waaraan wordt gerefereerd in de omzendbrief GPI 17, wordt opgeheven – bepaalt immers enkel dat de algemene directie van de ondersteuning en het beheer de toepassing van de statuten moet verzekeren, hetgeen geenszins hetzelfde is als het interpreteren ervan. De Koning heeft geen delegatie verleend aan de minister om de statuten te interpreteren en de minister kan die bevoegdheid dan ook niet verder delegeren aan de DSJ. In die zin is de omzendbrief GPI 17, waarin in deze delegatie wordt voorzien, onwettig. Daarenboven bepaalt artikel 6 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 dat de minister van Binnenlandse Zaken of de door hem daartoe aangewezen directeur van de directie van de opleiding de nadere regels bepaalt inzake de in artikel 3 bedoelde voortgezette opleidingen en het is dan ook veeleer de interpretatie die vervat is in het schrijven van 7 maart 2011 van de directeur van de directie van de opleiding die bindend is.

Ten slotte betwist de verzoeker het standpunt van de auditeur-verslaggeefster dat zijn argument dat de bestreden beslissing niet kan worden gesteund op het motief van het gebrek aan toegevoegde waarde van de opleiding, een andere invulling aan het middel geeft die niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd. Hij stelt dat hij reeds in zijn verzoekschrift erop heeft gewezen dat de redenen voor het weigeren van een opleiding beperkt zijn en dat hij vervolgens in zijn memorie van wederantwoord, nadat hij kennis had genomen van de argumentatie van de verwerende partij en de door haar aangebrachte nota van de DSJ ter interpretatie van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, niets anders heeft gedaan dan zijn standpunt verduidelijkt door te repliceren dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 niet in een uitsluiting voorziet op basis van “toegevoegde waarde” en dat artikel 2 van het voormelde koninklijk besluit weliswaar voorziet in een uitsluiting op basis van “budgettaire en organisatorische

perken en rekening houdend met de dienstnoodwendigheden”, maar dat deze uitsluiting niet geldt voor de voortgezette opleidingen waarvan sprake in artikel 3.

Beoordeling

20. Artikel III.IV.1 RPPol bepaalt:

“Het personeelslid heeft recht op informatie, opleiding en voortgezette opleiding zowel wat alle aspecten betreft die nuttig zijn voor de taakuitoefening in de politiediensten, als om te voldoen aan de vereisten inzake evaluatie, bevordering en baremische loopbaan”.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 luidt:

“De voortgezette opleiding noodzakelijk voor de toekenning van de hogere loonschaal in het raam van de baremische loopbaan, omvat prioritaire opleidingsactiviteiten met een totale duurtijd van 48 uren, gespreid over een periode van zes jaar te rekenen vanaf de toekenning van de onmiddellijk lagere loonschaal, waarvan de eerste vierentwintig uren gespreid worden over de eerste helft van die periode en de tweede vierentwintig uren over de tweede helft”.

21. In dit geval is de vraag aan de orde of de in artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 vermelde spreiding van opleidingsuren een strikt voorschrift betreft, waarvan niet kan worden afgeweken, dan wel veeleer een richtlijn die dient te worden toegepast in functie van de noodwendigheden van de dienst.

22. De omzendbrief GPI 17 vermeldt in verband met de diensten die bevoegd zijn voor de toepassing en de interpretatie van de statuten, dat overeenkomstig artikel 11, 7°, van het koninklijk besluit van 3 september 2000, de algemene directie personeel van de federale politie instaat voor “de voorbereiding en de toepassing van de statuten van de personeelsleden van de politiediensten” en dat met name de directie van de juridische dienst, het contentieux en de statuten van de federale politie bevoegd is wanneer zich een interpretatieprobleem met betrekking tot de statuten voordoet. Het koninklijk besluit van 3 september 2000

werd opgeheven bij koninklijk besluit van 14 november 2006 dat evenwel in een gelijkaardige bepaling voorziet wat de toepassing van de statuten betreft: artikel 17, 10°, van het laatstgenoemde koninklijk besluit schrijft voor dat de algemene directie van de ondersteuning en het beheer “de toepassing van de statuten en het beheer van het contentieux betreffende de personeelsleden van de federale politie, in die mate dat hierbij geen derden betrokken zijn” verzekert.

Zoals zo-even gesteld, rijst te dezen een vraag naar de concrete toepassing van statutaire voorschriften. Met de verwerende partij wordt aangenomen dat de DSJ vermag uit te leggen hoe de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen moeten worden toegepast.

23. In het administratief dossier heeft de verwerende partij een bericht van de DSJ opgenomen waarin artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 in een concreet dossier als volgt wordt geïnterpreteerd:

“Deze spreiding kan worden beschouwd als een richtlijn die werd ingegeven om budgettaire redenen en om de kennis en vaardigheden van de personeelsleden op een voortdurende wijze te onderhouden.

U wordt dus in principe geacht 24 uren voortgezette baremische opleiding te volgen tussen 01-04-2007 en 01-04-2010 en 24 uren tussen 01-04-2010 en 01-04-2013.

Uit de door u verstrekte gegevens blijkt dat u reeds in 2007 en 2008 5 opleidingsmodules heeft gevolgd waarvoor u bovendien de toelating had gekregen van uw lokale overheid, m.n. de korpschef. Dit ‘teveel’ van 2 opleidingen gaat evenwel niet verloren in het geval ze niet werden gespreid overeenkomstig de in artikel 3 van het besluit vermelde bepaling. Ik wens wel aan te stippen dat een overdracht over de periodes van zes jaar heen niet mogelijk is”.

Hieruit kan worden afgeleid dat de DSJ artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 in die zin interpreteert dat wie tijdens de eerste periode van drie jaar méér dan 24 uren voortgezette baremische opleiding volgt, tijdens de tweede periode van drie jaar niet nog eens 24 uren voortgezette baremische opleiding moet volgen om te voldoen aan de vereisten inzake de baremische loopbaan. Het aantal uren opleiding gedurende de eerste periode van

drie jaar dat 24 uren overschrijdt, gaat niet verloren, maar kan worden overgedragen naar de tweede periode van drie jaar.

24. De thans bestreden beslissing gaat uit van diezelfde interpretatie van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003, waarbij de voorgeschreven spreiding van de opleidingsuren wordt opgevat als een richtlijn. Deze opvatting over de rechtskracht van dit voorschrift, die op het vlak van de ontwikkeling van de baremische loopbaan overigens voordelig is voor het betrokken personeelslid, kan allerminst kennelijk onredelijk worden genoemd.

25. Te dezen stelt de verzoeker zelf dat hij reeds 51 uren opleiding heeft gevolgd tijdens de eerste periode van drie jaar, die liep van 1 januari 2008 tot 1 januari 2011. Hij betwist niet dat dit aantal uren betrekking heeft op voortgezette opleidingen in het kader van de baremische loopbaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers baremische verhoging niet meer in het gedrang kan komen, nu het aantal door hem gevolgde uren voortgezette opleiding reeds het vereiste aantal uren over de twee driejarige periodes overschrijdt, juridisch aanvaardbaar is.

De motivering van de bestreden beslissing druist niet in tegen artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003. Evenmin werd verzoekers recht op voortgezette opleiding om te voldoen aan de vereisten inzake de baremische loopbaan miskend.

26. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat de bestreden weigering niet kan worden gemotiveerd door te verwijzen naar het gebrek aan “toegevoegde waarde” van de betrokken opleiding en zodoende “andermaal” een verkeerde toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 wordt gemaakt en derhalve de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Anders dan hij in zijn laatste memorie voorhoudt, geeft de verzoeker hiermee wel degelijk een nieuwe invulling aan zijn eerste middel. Gewis heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift verwezen naar het schrijven van de directeur van de directie van de opleiding van 7 maart 2011 waarin wordt gesteld dat de redenen om een voortgezette opleiding die kadert in de toekenning van een hogere loonschaal in de baremische loopbaan te weigeren, beperkt zijn. Hij heeft evenwel nergens concreet aangevoerd dat artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 oktober 2003 verkeerd is toegepast doordat de verwerende partij de bestreden weigering mede heeft gemotiveerd op grond van het feit dat de opleiding voor hem geen toegevoegde waarde had, en dat aldus ook de materiële motiveringsplicht wordt geschonden. Uit niets blijkt dat de verzoeker niet in staat was om ook dit argument in zijn verzoekschrift aan te voeren en uiteen te zetten, zodat moet worden besloten dat het middel niet ontvankelijk is in de mate eraan in de memorie van wederantwoord een nieuwe, bijkomende grondslag wordt gegeven.

27. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

28. De verzoeker voert de schending aan van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” en van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat de gerechtelijk directeur in de dienstnota 2010/12 van 26 januari 2010 “toepassing: procedure aanvraag/inschrijving opleiding” (hierna: de dienstnota 2010/12) heeft bepaald dat de functionele chef over iedere aanvraag tot het volgen van een opleiding een advies moet geven en vervolgens onder meer de aanvraag en zijn advies moet bezorgen aan de personeelsdienst, die deze dan verder voorlegt aan de gerechtelijk directeur.

Volgens de dienstnota is een “belangrijke adviserende rol” toebedeeld aan de functionele chef. De verzoeker stelt dat in dit geval evenwel niet blijkt dat enig advies van de functionele chef is ingewonnen en hij is dan ook van oordeel dat de overheid de door haar uitgevaardigde regels zelf niet heeft gevolgd en aldus het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” heeft geschonden.

Voorts acht de verzoeker ook de formele motiveringsplicht geschonden doordat de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar het ingewonnen advies van de functionele overste en de verzoeker aldus niet kan nagaan of deze vormvereiste werd nageleefd. In dit verband merkt de verzoeker ook nog op dat hij bij het indienen van zijn aanvraag tot het volgen van de opleiding het voorafgaande, mondelinge akkoord van zijn functionele overste had verkregen.

29. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker, door rechtstreeks en louter via e-mail aan een consultant van de personeelsdienst te vragen om hem voor een opleiding in te schrijven, zelf de door de dienstnota 2010/12 voorgeschreven procedure niet heeft gevolgd. De gerechtelijk directeur wist bijgevolg niet wat het advies van de functionele chef was en of dit werd ingewonnen. Het kan de verwerende partij niet worden verweten dat de gerechtelijk directeur op de e-mail van de verzoeker heeft geantwoord. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de functionele chef akkoord was en hoe dan ook impliceert het akkoord van de functionele chef niet dat de gerechtelijk directeur de aanvraag niet meer zou kunnen weigeren.

30. De verzoeker repliceert dat het in het licht van het door hem aangevoerde middel niet relevant is dat hij zelf de dienstnota 2010/12 niet zou hebben gevolgd. Hij merkt op dat hij bovendien zijn aanvraag wel degelijk heeft ingevuld zoals voorgeschreven door de voormelde dienstnota, maar dat hij deze aanvraag, gezien de onmiddellijke weigering van de gerechtelijk directeur, niet meer heeft verstuurd. Wel heeft hij de officiële aanvraag bij zijn bezwaarschrift

gevoegd. De verwerende partij heeft hem er overigens op geen enkel moment op gewezen dat hij niet de juiste procedure had gevolgd.

Voorts wijst de verzoeker erop dat uit het antwoord van de verwerende partij duidelijk blijkt dat de gerechtelijk directeur de bestreden beslissing heeft genomen zonder het advies van de functionele overste van de verzoeker in te winnen en dat tot op heden dit advies nog steeds niet voorligt.

De verzoeker merkt vervolgens op dat hij tot op heden nog steeds geen kennis heeft van de motieven van het advies van zijn functionele overste – die hem in eerste instantie mondeling een gunstig advies heeft verstrekt – hetgeen reeds een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht. Voorts wijst hij erop dat een beslissing die afwijkt van een advies dat verplicht moet worden ingewonnen, uitgebreider moet worden gemotiveerd.

Ten slotte voert hij aan dat minstens moet worden vastgesteld dat de gerechtelijk directeur de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze heeft genomen.

31. In zijn laatste memorie herhaalt de verzoeker dat de dienstnota 2010/12 ondubbelzinnig aangeeft dat de functionele overste over iedere aanvraag een advies moet verstrekken en dat de omstandigheid dat een dergelijk advies te dezen niet voorligt, een schending uitmaakt van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”. Hij benadrukt dat het niet relevant is dat hij zelf de door de voormelde dienstnota voorgeschreven procedure niet heeft gevolgd. De dienstnota schrijft immers voor dat over iedere aanvraag moet worden geadviseerd en dat het secretariaat instaat voor het vervullen van de nodige formaliteiten. Bovendien kan uit de omstandigheid dat hij de door de dienstnota voorgeschreven procedure zelf niet heeft nageleefd, niet worden afgeleid dat zijn aanvraag vrijblijvend was en los stond van die procedure. Zowel in zijn e-mail van 6 januari 2011 aan de gerechtelijk directeur als in zijn bezwaarschrift heeft hij immers gerefereerd aan de voormelde dienstnota en aldus heeft hij van meet af aan

te kennen gegeven volgens de dienstnota te handelen en geen vrijblijvende aanvraag in te dienen. De verzoeker wijst erop dat bij zijn bezwaarschrift wél de overeenkomstig de dienstnota 2010/12 ingevulde aanvraag was gevoegd en dat de juiste procedure toen nog kon worden gevolgd, maar dat de verwerende partij heeft gemeend dit niet te moeten doen. De verwerende partij heeft in de loop van de aanvraagprocedure overigens nooit opgemerkt dat hij niet de juiste procedure volgde. De verzoeker stelt voorts dat het inwinnen van het bedoelde advies een substantiële vormvereiste is en dat indien geen advies is gegeven uiteraard ook het normdoel niet is bereikt. Zelfs indien zou worden aangenomen dat het mondelinge akkoord van zijn functionele overste een advies is in de zin van de voormelde dienstnota, dan nog moet volgens de verzoeker worden vastgesteld dat de gerechtelijk directeur van dit advies is afgeweken en derhalve zijn beslissing uitgebreid had moeten motiveren. Nu hij geen kennis heeft gekregen van het advies van zijn functionele overste, noch van de motieven op grond waarvan de gerechtelijk directeur daarvan is afgeweken, is het normdoel van het adviesvereiste alleszins niet bereikt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht laat de verzoeker nog gelden dat het feit dat hij ervan op de hoogte was dat zijn functionele overste mondeling gunstig had geadviseerd over zijn aanvraag, geen afbreuk doet aan de omstandigheid dat de bestreden beslissing zelf geen verwijzing naar dit advies bevat. Hij kon derhalve niet nagaan of het adviesvereiste wel was nageleefd en hij was evenmin op de hoogte van de motieven van dit advies. Bovendien is de gerechtelijk directeur, ondanks het mondelinge akkoord van de functionele chef van de verzoeker, van dit advies afgeweken en heeft hij de aanvraag geweigerd. Overeenkomstig de motiveringsplicht dient een dergelijke niet voor de hand liggende beslissing uitvoeriger te worden gemotiveerd.

Beoordeling

32. Het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” houdt in dat het bestuur en de organen die ervan afhangen ertoe verplicht zijn de algemene regels die ze zelf hebben vastgesteld, bij de concrete toepassing ervan te eerbiedigen. De schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” kan enkel worden ingeroepen wanneer het gaat om een niet nageleefde rechtsregel.

33. De relevante bepalingen uit de dienstnota 2010/12 luiden als volgt:

“Algemene principes

[...]

De functionele chef krijgt in deze procedure een belangrijke adviserende rol toebedeeld.

Tijdens het planningsgesprek zal hij als evaluator in samenspraak met de geëvalueerde medewerker vastleggen welke opleidingen wenselijk zijn voor zijn individuele ontwikkeling.

Hij zal ook iedere aanvraag adviseren waarbij rekening wordt gehouden met het nut, de motivatie, afspraken tijdens het planningsgesprek en de dienstnoodwendigheden.

Te volgen procedure

[...]

De functionele chef geeft een eerste advies en maakt de drie documenten over aan de personeelsdienst die de aanvraag voorlegt aan de dirjud.

Bij weigering door de dirjud, wordt dit door hem gemotiveerd.

[...]”.

De dienstnota schrijft aldus de procedure voor die moet worden toegepast bij aanvragen tot het volgen van een opleiding en is in die zin meer dan een loutere inlichting, zodat het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” met goed gevolg kan worden ingeroepen wanneer het bestuur van de voorgeschreven procedure zou zijn afgeweken.

34. In dit geval moet evenwel worden vastgesteld dat de verzoeker zelf zijn aanvraag tot het volgen van een opleiding niet overeenkomstig de in de dienstnota voorgeschreven procedure heeft gedaan. Hij heeft immers met een e-mailbericht rechtstreeks aan een lid van de personeelsdienst gevraagd om hem

voor de opleiding in te schrijven. Hierdoor heeft hij van zijn aanvraag een vrijblijvende vraag gemaakt die los staat van de door de dienstnota voorgeschreven procedure. De omstandigheid dat hij nadien – in zijn e-mail van 6 januari 2011 en in zijn bezwaarschrift aan de gerechtelijk directeur – heeft gerefereerd aan de dienstnota en dat hij bij het bezwaarschrift zijn overeenkomstig de dienstnota ingevuld aanvraagformulier heeft gevoegd, is niet van aard om aan die vaststelling afbreuk te doen. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de verwerende partij hem er niet op heeft gewezen dat hij niet de juiste procedure heeft gevolgd, en dat het aan het secretariaat staat om de formaliteiten te vervullen. De verzoeker heeft immers zijn aanvraag niet overeenkomstig de in de dienstnota 2010/12 voorgeschreven procedure opgestart en hij kan zich bijgevolg ook niet op de in deze dienstnota bepaalde waarborgen, waaronder het advies van de functionele chef van de aanvrager, beroepen.

35. Voorts voert de verzoeker in zijn verzoekschrift de schending aan van de formele motiveringsplicht, doordat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar het door de dienstnota 2010/12 voorgeschreven advies van zijn functionele overste en hij aldus niet kan nagaan of deze vormvereiste werd nageleefd.

Zoals zo-even uiteengezet, kan de verzoeker zich niet op de door de voormelde dienstnota voorgeschreven adviesverplichting beroepen, aangezien hij zijn aanvraag zelf niet overeenkomstig die dienstnota heeft gedaan. Ten overvloede moet worden vastgesteld dat de verzoeker geen belang heeft bij dit middelonderdeel, nu hij zelf aangeeft dat hij ervan op de hoogte was dat het advies gunstig was.

36. In zijn memorie van wederantwoord voert de verzoeker nog bijkomend aan dat de bestreden beslissing uitgebreider moest zijn gemotiveerd, omdat de gerechtelijk directeur van het mondelinge advies van verzoekers functionele chef is afgeweken, en dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen. Hiermee geeft hij vooreerst een nieuwe

grondslag aan de door hem opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht en voert hij voorts een nieuw middel aan. Het blijkt niet dat de verzoeker deze argumenten niet in zijn verzoekschrift kon aanvoeren en evenmin zijn ze van openbare orde, zodat moet worden besloten dat ze niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie van wederantwoord kunnen worden aangevoerd.

37. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

38. De verzoeker voert de onbevoegdheid aan van de steller van de bestreden beslissing.

Hij betoogt dat hij via een “interne verschuiving” – die hij met een beroep tot nietigverklaring bestrijdt (zaak A. 197.896/IX-6960) – werd verplaatst van zijn oorspronkelijke dienst “drugs en hormonen” bij de federale gerechtelijke politie te Kortrijk naar het arrondissementeel informatiekruispunt (hierna: het AIK). Luidens artikel 105 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: WGP), staat de gedeconcentreerde gerechtelijke directie onder leiding van een gerechtelijk directeur, *in casu* hoofdcommissaris B. Lebrun. Uit artikel 93 WGP leidt de verzoeker af dat het AIK geen deel uitmaakt van de gedeconcentreerde gerechtelijke directies, maar onder een andere directie valt die wordt geleid door de directeur van de operationele politionele informatie. Deze laatste is niet hoofdcommissaris B. Lebrun, die echter wel de bestreden beslissing heeft genomen.

39. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker, gelet op zijn interne verschuiving naar het AIK op grond van artikel 105 WGP, steeds deel is

blijven uitmaken van de federale gerechtelijke politie te Kortrijk en dus wel degelijk onder de bevoegdheid van gerechtelijk directeur B. Lebrun valt.

Voorts wijst zij erop dat de verzoeker daarin geen probleem ziet wanneer het om andere beslissingen gaat, in het bijzonder de beslissingen waarbij hij toestemming krijgt voor het volgen van andere opleidingen.

40. De verzoeker repliceert dat de verwerende partij in gebreke blijft de wettelijke bepaling aan te duiden waaruit blijkt tot welke directie het AIK behoort.

Hij betwist niet dat de gerechtelijk directeur de leiding heeft van de gedeconcentreerde gerechtelijke directie, maar wel dat het AIK onder de directie van de voornoemde directeur valt. Dat hij geen problemen zou zien met betrekking tot andere beslissingen, doet volgens de verzoeker niet ter zake.

41. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker nog dat de gerechtelijk directeur niet bevoegd is om beslissingen te nemen met betrekking tot het personeel van het AIK. Hij zet uiteen dat de artikelen 93 en 105bis WGP, noch het koninklijk besluit van 14 november 2006 een rechtsgrond kunnen vormen voor het optreden van de gerechtelijk directeur: uit artikel 93 WGP blijkt dat het AIK niet behoort tot de gerechtelijke directie; de artikelen 3 en 8 van het koninklijk besluit van 14 november 2006 moeten in dit licht worden gelezen en sluiten niet uit dat het AIK valt onder de directie van de operationele politionele informatie. Waar artikel 105bis WGP handelt over het functioneel beheer van de gerechtelijke informatie – dat onder de leiding van de gerechtelijk directeur staat – verhindert dit niet dat dezelfde bepaling stelt dat het dagelijks logistiek en administratief beheer tot de bevoegdheid van de directeur-coördinator behoort. Voor zover als rechtsgrond zou worden verwezen naar de ministeriële omzendbrief MFO 6 van 9 januari 2003 betreffende de werking en de organisatie van het AIK, stelt de verzoeker dat die omzendbrief niet conform artikel 105bis WGP is, volgens hetwelk de regeling van de werking van het AIK gebeurt bij een in ministerraad

overlegd koninklijk besluit en dat in ieder geval de regeling van het koninklijk besluit van 14 november 2006 primeert. De verzoeker merkt ten slotte nog op dat artikel 100bis WGP de informatiegaring opdraagt aan de commissaris-generaal. Hij besluit dat het AIK tot de directie van de operationele politionele informatie behoort en bijgevolg de directeur van de operationele politionele informatie te dezen de bevoegde overheid is.

Beoordeling

42. De arrondissementele informatiekruispunten zijn door artikel 93 WGP ingericht als functionele eenheden die binnen elk gerechtelijk arrondissement fungeren als platform om de werkzaamheden op het stuk van gegevensverwerking tussen de lokale politie en de federale politie te regelen en als instrument voor het beheer van de opdrachten van gerechtelijke en bestuurlijke politie (Parl. St. Kamer, 2001-2002, nr. 1683/1, p. 23). Zij vormen blijkens die bepaling met de gedeconcentreerde gerechtelijke directies een onderdeel van de algemene directie gerechtelijke politie.

Artikel 105bis WGP omschrijft hun opdracht en regelt hun werking als volgt:

“Het arrondissementeel informatiekruispunt vervult, in de omschrijving waarvoor het bevoegd is, een ondersteunende rol bij de verwerking van informatie.

Het arrondissementeel informatiekruispunt vervult zijn opdrachten zowel ten behoeve van de federale politie als van de lokale politie en bijgevolg dragen de federale politie en de lokale politie daadwerkelijk bij tot de samenstelling en de werking ervan.

Het dagelijks logistiek en administratief beheer van het arrondissementeel informatiekruispunt gebeurt door de bestuurlijke directeur-coördinator.

Het functioneel beheer van de gerechtelijke informatie wordt waargenomen door de gerechtelijke directeur, die hiervoor de verantwoordelijkheid draagt.

Het functioneel beheer van de bestuurlijke informatie wordt waargenomen door de bestuurlijke directeur-coördinator, die hiervoor de verantwoordelijkheid draagt.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de regels betreffende de samenstelling en de nadere werkingsregels van de informatiekruispunten bepalen”.

43. De wet regelt de werking van het AIK en geeft het een plaats binnen de structuur van het politieapparaat, maar bevat geen bepaling over de administratieve toestand waarin het personeel van die dienst zich bevindt. Met andere woorden, het is niet omdat er volgens artikel 93 WGP functioneel twee diensten naast elkaar bestaan, dat het personeel niet inwisselbaar is en dat het op administratief vlak niet onder de leiding van dezelfde directeur kan staan.

De wet bepaalt niet wat bedoeld wordt met “het dagelijks logistiek en administratief beheer” van het AIK, waarvan sprake in artikel 105bis WGP. Aangenomen dat dit dagelijks beheer ook betrekking heeft op het treffen van individuele beslissingen omtrent de tewerkstelling van de betrokken personeelsleden in de dienst, kan die bevoegdheidstoewijzing bij gebrek aan uitdrukkelijke regeling toch geen betrekking hebben op de administratieve en geldelijke loopbaan van de politieambtenaren die hetzij vanuit de federale politie, hetzij vanuit de lokale politie geaffecteerd zijn. Bij de uitvoering van hun opdrachten bij het AIK staan de politieambtenaren die afkomstig zijn van de federale gerechtelijke politie weliswaar onder het functioneel gezag van hun dienstchef bij het AIK, maar uit niets blijkt dat zij niet langer zouden behoren tot hun oorspronkelijke directie. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke regeling ligt het dan ook in de redelijkheid dat beslissingen met betrekking tot hun voortgezette opleidingen in het kader van de baremische loopbaan worden genomen door de leiding van de dienst van oorsprong van de betrokkene.

44. De gerechtelijk directeur was dan ook bevoegd om een beslissing te nemen over verzoekers aanvraag om te worden ingeschreven voor de baremische opleiding “voorafgaand onderzoek”.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 maart 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche